

Nikotin ali tobakovina dobro zdravilo proti ovčji grinti.

Pet več ali manj grintovih ovec se je vsaka dne 8. marca v raztoplini blizu 2 litrov tobakovine in 300 litrov vode 3 minute dolgo kopala in potem s ščetom prav trdo drgala.

Dne 16. marca so bile te ovce na enak način kopane, samo da se je takrat raztoplina nekoliko močnejša napravila. Dva litra nikotina sta se raztopila v 276 litrih vode. Pri tem postopanju se je pa pokazalo, da so kopane stare ovce in kopana jagnjeta se dobro počutila in da jim nikotin, ki je sicer strup, nič ni škodoval na zdravju. Do 1. maja 1884 se pri teh živinčetihi grinta ni več pokazala.

Sejmovi. 7. septembra: pri sv. Jederti nad Laškim, pri sv. Petru pod sv. gorami, v Vojniku, v Slivnici; 8. sept.: pri Negovi; 9. sept.: pri Kapeli blizu Radgone; 10. sept.: v Apačah, Gomilici, pri sv. Janžu blizu Drauberga, v Rušah, Gornjem gradu, v Spodnji Polskavi, Slov. Bistrici; 11. sept.: v Loki.

Dopisi.

Iz Maribora. (Zaplenjenje, nevolja, veselje „Sl. G.“) Števílo 35. „Slov. Gosp.“ so nam vzeli zavoljo vvodnega članka „Tihe vode“, vendar so nam ves stavek zapečatili, tedaj pa tudi nismo mogli drugega natisa izdati. Častiti bralci naj nam odpusté, mi jih, kolikor moremo, odškodimo s tem, da jim damo dnešnje številko večje. Kar pišemo, s tem čemo le dobro našim bralcem in tedaj tudi naši državi. Da se ogiblremo prepira, zmerjanja — nekaj, česar pri nasprotnih listih ne opazimo; da smo skorej čez mero pohlevni, to kaže vsak list, ki ga izdamo in vemo, da že to nekaterim našim ni prav. Če pa še tedaj vse eno ne ugodimo na nekem mestu, to je naša velika nevolja, pa za to mi ne moremo in upamo le, da nas je reši — čas. Nekaj nam je ta že prinesel. Na našem c. kr. učiteljišču namreč, ukazuje minister za uk in bogočastje, da se ima v vsakem razredu posehmal slov. jezik učiti po 4 ure v tjednu. Tudi dotični učitelj mora za to imeti potrebno skušnjo; dosedanji dobi torej v tem oziru za služen odpust. Večje zaušnice pa tudi niso bili kedaj mogli dati Slovincem, kakor da so bili podučevanje v slov. jeziku dali možu v roke, pri katerem bi človek še z lučjo o belem dnevu ne našel slovenske knjige — druge, kakor te, iz katere je učil.

Izza Boča. Ni še leto minolo, kar sem čital v nekem čudnem odloku, došlem iz Ptujja, ki je bil podpisan od nekega c. kr. uradnika. Omenjeni odlok je Slatinske razmere pretresoval in tam je stalo zapisano: „Der Glaube ist noch nicht in Gefahr“ — to je, vera še ni v nevarnosti — tedaj duhovniki naj le „naprej

dremajo“. Na to čudno, nespametno izjavo sem se nehoté spomnil, ko sem prišedši v Slatino, videl tam ob nedeljah delati. Tedaj Vi, veleučeni Ptujski gospod! vera še ni v nevarnosti, dasiravno se nedelje in prazniki očitno oskrunjujejo?! Ali Vas je že pamet tako daleč zapustila? Ste li imeli Vi kedaj „Mali katekizem“ v rokah? Pa pustimo tega svetopisemskega učnjaka in vrnimo se v Slatino. Na prvi hip bomo spoznali, kakošen duh tu vlada. Delavci delajo na Slatini ob delavnikih pa tudi ob nedeljah, celo ob največjih praznikih. Tisti po nemškem duhu dišeči in z nemškimi trakovi „nabiksan fajerber“ ima tudi večinoma ob nedeljah med krščanskim naukom svoje vadbe in zadnjič smo videli, ko je nek tukajšen „restaurant“ pustil na praznik otavo sušiti, dasiravno smo letos imeli dosta ugodno vreme in si je lahko vsaki lenuh svojo krmo spravil, kedar je hotel, ne da bi bilo potreba, nedelj in praznikov oskrunjevati. Le tako naprej! Potem pa pridite Vi, Ptujski „dohtar sv. pisma“, vteknite svoj nos v Slatino, potem pa še recite, ako morete: „Der Glaube ist noch nicht in Gefahr“. Ako bode to tako dalje šlo, potem bomo v Slatini kmalu same pruske luterane imeli. Zlostno pa je to, da se dajo ljudje tako zapeljati, da zavoljo par grošev prodajo svojo vest in oskrunijo praznike! Zdaj pa še Slatinski Nemci (?) nameravajo neko nemško šolo zidati. No, kakošne so tiste šole, koje nemški šulverein stavi, to že itak vsakdo vé, ki ni preveč zateleban. Otroci še zdaj malo krščanskega nauka znajo, ko se jim v domačem maternem jeziku razlaga, kaj še le bode potem, ko jim bode Bog ve kdo verske resnice po nemški lomil. To bodo kristjani, da se jih Bog usmili! Dobro da še imajo naše druge pametnejše občine v tej reči besedo. Ako hočejo tisti Slatinski možeki, ki kakor krti vedno rovljejo, nemško šolo imeti, naj si jo postavijo, če prav vrh Boča; slovenskih otrok od poštenih krščanskih starišev pa oni ne bodo s svojim nemško-liberalnim maslom mazali! Od nemškega šulvereina mi Slovenci nič ne potrebujemo. Slovenci bodo že sami za svoje otroke skrbeli, nemški šulverein pa ima dosti svojih paglavcev po mestih; tiste naj pobere, za tiste naj skrbi! Kaj bo nemški šulverein pred našimi durmi pometal, ko pa ima sam pred svojim pragom toliko nesnage! To pa si tudi Slatinski posilnemci naj ne mislijo, da se bode kmet zavoljo pet ali šest možekov, ki so tukaj od danes do jutri, nemščine učil.

Iz Lembaha. (Blagoslovljenje novega Marijinega trona in novih bander.) Tukaj se je v nedeljo, dne 16. avgusta t. l. lepa svečanost obhajala. Po prvi službi božji se je osnovala dolga procesija iz župniške cerkve k podružnici na kalvarsko goro. V procesiji so opletene deklinae novi tron Matere

božje za omenjeno podružnico nosile, in fantje so dva nova bandera za Goro darovali. Pridna mladina je bila mično cerkvico prav umetno okinčala. Ob 9. uri je prišla procesija na Goro, kjer so preč. g. kanonik Herg svoje nekdanje farmane v procesiji prijazno sprejeli, novo podobno brezmadežne Device in dva nova bandera blagoslovili in potem pozno službo božjo slovesno obhajali. Res ginjeno je moglo biti vsako krščansko srce, ko se je v procesiji okoli cerkve z mile Gore na vse štiri kraje sveta blagoslov delil. Prav radi in z veseljem smo pri drugem delu sv. meše tiho orgljanje in mило petje Marijine pesme poslušali in smo zopet mogli priznati, da godba z glasnimi instrumenti v malo cerkvico ne sliši. Dekline so novi tron darovale in g. Zoratti v Mariboru ga je prav lepo napravil za 95 fl. Dva nova bandera je poslal g. Krickl iz Dunaja za 85 fl. Eno bandero ima podobo žalostne Matere božje in sv. Jožefa, drugo pa Lurške Matere božje in sv. Alojzija. Kalvarska gora ni visoka, vendar je prekrasen razgled na vsako stran in nehoté se mora človek tam spominjati lepe pesmi pokojnega g. Hašnika: „Stojim na visokem, sem bliže nebes, — Se mi zdi, da sem ločen od zemlje že ves. — Na hribih kaj lepše mi solnce sveti, — Z radostjo napaja mi srce in kri. — Na hribih se tudi č'lo revež štimam, — Kjer tolko dežele pod seboj imam.“

Od Velike nedelje. (Blagoslovljenje Lurške Matere božje.) Nepozabljiv nam ostane den minole angeljske nedelje, kajti imeli smo tukaj svečanost, kakoršnje še tukaj dolgo ni bilo. Blagoslovljena in v cerkev prinesena je bila namreč, kakor je uže „Slov. Gospodar“ naznanil, krasna podoba brezmadežnega spočetja Marije Lurške. — Ginljiv je bil ta trenutek in solze radosti so se marsikomu v očesih videle, ko je bila Mati božja tako slovesno od sedem čč. gospodov duhovnikov in blizo do sto ovenčanih svatovic iz farovža v cerkev spremljana. Visokočastiti gospod dekan so po blagoslovljenju Lurške Matere božje in dveh na novo ozaljšanih oltarjev v blagih in v srca segajočih besedah razložili zgodbo o Lurški Materi božji, in omenili, da v srecih Velikonedeljskih faranov žije in klije pravi duh za božjo reč, ker imajo tako lepo in veličastno hišo božjo, da je v dalnji okolici ni ednake. Akoravno so Velikonedeljski župljani darežljivi in vueti za olepšanje hiše božje, vendar se ne bi moglo toliko zgoditi, ako ne bi imeli tako delavnega in neutrudljivega gospoda župnika. Njihova največja skrb je obrnena na to, da se naša hiša božja ozaljša in z vsem potrebnim preskrbi, in to na tak blagi način, da župljani, kar se stroškov tiče, to celo malo čutijo. Zato pa so tudi v obče ljubljani in visoko čislani in vroča je želja vseh župljanov: „Bog nam ohrani še veliko let, nam blagega

visoko čast. gospoda župnika Martina Napast-a, kot našega dušnega pastirja.

Omeniti tudi moramo gosp. Ant. Pavlič-a, obrazarja iz Buč pri Kozjem, kateri nam je dva oltarja v čast bl. device Marije po nizki ceni tako izdelal, da se zadovoljnost brez izjeme občno sliši, in si zatoraj v čast in dolžnost štejem tega domačega umetnika vsem župnijam priporočiti, katere želijo tako lepa dela v svojih cerkvah videti. — Tudi naši novi zvoni se pripeljujejo v teku tega tedna in bodo zdaj v nedeljo t. j. 6. sept. slovesno blagoslovljeni.

Iz Šmarijskega okraja. (Se enkrat dijaška veselica.) Dijaška veselica v Šmariji razdražila je zopet živce brezzobne Celjske klepetulje in z vso svojo robato, neotesano in kosmato zgovornostjo napala je ne samo našo učečo se mladino, temveč tudi duhovstvo in sploh vse Slovence, ki so se udeležili veselice ter jih počastila z onimi mastnimi psovkami, ki se nahajajo le v bogatej zakladnici „kulturträger-skega“ celjskega lističa. Že se satanskim nasmehom je bila pozdravila vela in pohabljen Celjska tetka veselico. češ, sedaj je lepa prilika, da pokažeš svojo jezičnost in kako da si umna in gibčna, če je treba obrekovati ali ovaditi slovenske dijake. Na vseh oglih je bila razpostavila svoje ovaduhe, ki so prežali na vsako besedo in na vsako kretanje ali zastoj. Nobeden škandal se ni hotel pripetiti, nobena veleizdajska beseda se ni čula. Vsi poparjeni in pobiti so odšli premišljevale, kaj bi kje ukrenili, da bi škodovali slov. dijakom, ki se še povrnejo na gimnazijo. Njih živa domišljija jih ni zapustila. Zasukavali in zavijavali so vse, kar se je prigodilo, pristavljali so še sami in smešiti so hotele te sirote celo Metodovo svečanost in tako se je prigodilo, da je v Celjskej „vahterci“ kopica neresnic in ponesrečenih poskusov smešenja se nabralo. Veselica pa se je vršila mirno in dostojno in občinstvo, katerega se je bilo nabralo obilno, sledilo je z navdušenostjo lepemu petju in jedernatim in krepkim govorom. Po dokončanem vsporodu bil je ples, ki seveda ni bil tako sijajen, kakor kak „Gut-Schlauch-Ball“ ali drugi enaki plesovi, kar je morda uzrok, da so nekatere dame izostale. Na vsak način osupnilo nas je, da so manjkale one, ki so jako v obližju in se rade vedejo kot Slovenke. Hudobni jezičneži trdijo, da so se vstrašile klepetanja „der Deutschen Wacht“. Smešno! — Drugi dan odpeljali so se dijaki na Slatino, kjer so z isto mirnostjo in dostojnostjo nastopili, kakor v Šmariji. Nemški gostje, ki poznajo slov. dijake le po živih opisih Celjskega Moniterja ali pa graške „Tagesposte“ čudili so se in se prav pohvalno izrazili o njih. Trojica dijakov predstavila se je njegovej prevzvišenosti premilostivnemu vladiki Strossmajerju, ki jih je jako prijazno vsprejel in jim izročil bla-

goslov in pozdrav na sodruge. Popoldan pa so imeli vsi dijaki priliko pozdraviti Njegovo prevzvišenost v svojej sredini. Slava in živjoklici so ga sprejeli na prihodu in spremili ob odhodu. — Slednjič moramo še omeniti, da je vznemirilo ne samo dijake, ampak tudi prebivalstvo Šmarijskega trga, da je 9 žendarjev stražilo in patroliralo po trgu, kakor da bi bili slov. dijaki sami hudodelniki.

Iz Slatine. (Svoji k svojim. Vzorni mladenči!) Jako je bilo naše nemčurje in nemškutarje vzorno obnašanje slovenskih dijakov na Slatini v oči bodlo in pikalo. Nekaj jim moramo narediti, si mislijo, hajdimo jih ščuvati, drugače ne bo za „vahterico“ nobena drobčina z bogate mize slovenske hudobije, natolcevanja in zabavljanja čez Nemce pala. Torej se pridevleje 4. avg. proti večeru, ko so si še dijaki pred ohodom grla namočili, nek debel nemškutar v g. Leitnerovo dvorano ter ko vidi zavita slovenska bandera pri durih, odpre svoja široka usta pa pove modro besedo: „Bos sullen diese bindiše Fohnen, die Buben sull ma einsperren!“ to se pravi: kaj pa pomenijo ta bindiš (!!) bandera, te smrkovce moramo zapreti. No Slovenci, Vi še hočete takega človeka med seboj trpeti, pa denarje nositi, ki Vašim sinovom take priimke daje? Tak je tudi proti Vam. V lice se Vam slini in hlini pa dobrika, za Vami pa osle kaže ter pravi: ti kmetski „buteljni bindišarski“ so za proso najboljši. Mislim, če koga pes vgrizne, da mu ne gre potem več blizo. Zatorej, Slatinčani, svoji k svojim! — Celjski listič je pisal, da so se dijaki tukaj obnašali, kakor bi jim bila Slatina „Domäne“, to se pravi, njihova prava domačija, kjer sme vsaki gospodovati, kakor v svoji hiši. Nekaj tednov popred je pa povedal — čudi se, o svet — da niso Graški pevci smeli v čisto nemški Slatini „Deutsches Lied“ popevati. Ubogi sirotek, vse upanje mu bo počasi po vodi steklo. Slatina kaže vedno bolj, da je prava slovenska domačija, ter se ne da več od par privandranih in pa iz Slovencev preobrnjenih Nemcev voditi. To so tudi pokazali v predvečer cesarjevega goda nekateri vzorni mladenči. Gasilno društvo je po bakljadi začelo pri g. Leitnerju v dvorani seveda na občno zahtevanje „Deutsches Lied“ popevati in muzika pa piskati. Slovenski društveniki so pa narodne peli. Da glavni zbor pevcev drugi pevači ne motijo, lehko bi si bil vsaki po svoji glavi popeval, kar bi hotel, nobenega Nemca bi ne bilo to motilo, ko bi le ne bilo slovensko. To je dokazal nasprotnik g. M. . . . „Kaj drugega pojte, jim pravi, to je pregrdo“. Ko se niso mladenči dali pregovoriti, je nastal hrup in vsi nemčurji so jo potegnili k strašni sodbi. In kaj so sklenili: „Ker vas je šest mladenčev v nemški prostorni dvorani slovenske pesni pelo ter niste hoteli pri

„Deut. Lied“ ustati z drugimi gosti, ste za vselej iz društva izpahnjeni.“ Ti nerodno društvo! Najboljše moči odpusti. Ne prisegam pa, da ne bo v kratkem še večje število radovoljno izstopilo. Kajti Slatinčani se zavedajo. Sram jih je večnega hlapčevanja par Nemcev. Na slovenskih tleh hočejo biti oni gospodarji. Kdor pa ni z nami, reče pravi Slovenec, naj v naši hiši molči, drugače mu pokažemo. Vzornim mladenčem pa kličemo vsi drugi bratje slovenski: „bravo, bravo!“

Kdor ima srce, — Zna za dom' solze, — Za slovenske domovine raj, — Za njo rad živi, — Za njo hrepeni, — Njo, le njo bo ljubil vekomaj!

Iz Medloga pri Celji. (Dijamantna ali biserna poroka.) Kaj takega, kar je doživela naša soseska, se ne pripeti v vsaki župniji. Lepo število naših sosesčanov je spremljalo v sredo 19. avg. zjutraj častita starčka Jožefa Mirnik, po domače Kos, in njegovo ženo Jero, rojeno Gaberšek, v Celjsko župnijsko cerkev. Preteklo je namreč že šestdeset let, kar imenovana živita v srečnem zakonu. Poročena sta bila 31. julija 1825. Jožef Mirnik je rojen l. 1804, njegova ženka leta 1802. oba dva sta torej že stara nad 80 let, pa še dovolj čvrsta. Njunega zaroda živi 36 otrok, vnukov in vnučičev. Naš rojak, vlč. g. Jakob Krušič, župnik v št. Andražu, kateremu sta biserna poročena krstna botra, prišel je danes v Celje, da služi sv. mešo, pri kateri sta se onadva in smo se svati zahvalili dobrotljivemu Bogu za obilo dobrot, katere sta skozi toliko let prejemale iz njegove mile roke. Bog živi vse verne Slovence, naj enako našima Jožefu in Jeri, dočakajo v čvrstem zdravju visoko starost! Naj pa ostanejo ves čas svojega življenja tudi zvesti svojemu narodu, kakor sta ostala naša dva biserna poročenca! Medlozan.

Izpod Pohorja. (Učiteljska konferenca) za Mariborski, Št.-lenartski in Slovensko-bistriški šolski okraj se je vršila letos v dan 13. avgusta v Mariboru. Točno ob 8. uri zjutraj je predsednik, c. kr. šolski nadzornik gosp. Franc Robič, zborovanje otvoril, ter g. Mih. Nerata nadučitelja v Leitersbergu imenoval svojim namestnikom. Zapisnikarjem sta bila enoglasno voljena gg. Henrik Tribnik, učitelj na Spod. Polskavi in Josip Sobati, učitelj v Hočah. Potem se gospod predsednik spominja jako marljivega, priljubljenega tovariša gosp. Josipa Tribnika, bivšega nadučitelja v Slivnici pri Mariboru, katerega nam je nemila smrt pokosila. Navzoči stoječ kot znamenje žalosti, svoje sočutje izrazijo. Dnevni red nadaljevalje naznanja gosp. nadzornik prav obširno svoje opazke, katerih si je pri letošnjem nadzorovanju nabral. Dalje zagotavlja, da so napredki šol teh treh okrajev prav povoljni. Gosp. nad-

zornik še prečita došle postave in uredbe potem pa pridejo podrobni učni črteži na vrsto. Referenti so svojo nalogo v občno zadovoljnost rešili. Po precej zanimivi debati o tem predmetu, se od zbora učni črteži sprejmejo. Drugo nalogo: „Kako vzgojuje ljudska šola k resnicoljubnosti“ razpravlja nemški g. Leske in slovenski g. Vauhnik. Predavanje je bilo razumljivo, gladko in jedrnato. Omeniti še je, da je tudi c. kr. okrajni poglavar gosp. baron Hein zborovanje obiskal. Po vrlem, več ko 6 ur trajajočem, dobro dokončanem delu g. predsednik zborovanje s trikratnim „Živio“ na Nj. Veličanstvo sklene.

Od sv. Marjete niže Ptuja. (Novi altar.) Blagovoli, dragi „Slov. Gosp.“ sprejeti nekatere vrstice o slovesnosti, katera se je že zdavnej pri nas vršila. Peto nedeljo po veliki noči so nam preč. g. prošt Ptujski blagoslovili novi veliki altar, katerega so po prostovoljnih doneskih omislili za lepoto cerkve svoje vneti farniki. — Altar, katerega je po načrtu gosp. arhitekta Mikowicza v Gradu izdelal g. Adolf Vogl v Inomostu, je lepo, nenavadno, v resnici umetno delo, kar so dozda priznali še vsi izvedenci. Tudi Njih prevzišenost, premilostljivi g. knezoškof so imenovali delo „lepo“ in so faranom še posebno pohvalo izrekli za gorečnost, ki ga imajo za olepšanje svoje cerkve. Ta darežljivost vrlih Margečanov pa zasluži še v sedanjem času posebno pohvalo, ker denarjev, kakor povsod, tudi tukaj pomanjkuje in si morajo ljudje tako reki od ust pritrgovati, da zamorejo za lepoto cerkve svoje še kaj storiti. Pri vsej darežljivosti faranov pa bi tako lepega altarja ne imeli, ako bi ne bili pristopili na pomoč blagi dobrotniki, katere naj tukaj omenim, da se jih dobri farani spominjajo v molitvah svojih. Darovali so: preč. g. prošt Ptujski 50 fl.; zdaj že pokojni blagi gosp. dekan Fric 100 fl., potem gg. duhovniki tukajšnji rojaki: preč. g. dr. in kanonik V. Nemeč 25 fl., č. g. Korbinijan Lajh 10 fl., č. g. Feguš 55 fl., č. g. Martin Kolenko 21 fl., č. g. Fr. Geč 15 fl., neimenovan 9 fl. in gospodična R. Pešl 10 fl. Bog vsem plati! G. Adolfa Vogla v Inomostu pa smemo z dobro vestjo vsem priporočati, kateri hočejo kaj v pravilnem slogu in umetno izdelanega za svoje cerkve naročiti.

Od sv. Marjete na Pesnici. (Slovesnost.) Angeljska nedelja se je pri nas posebno slovesno obhajala. Bila je skušnja šolskih otrok iz kršč. nauka. Pri tej priliki so tudi preč. gosp. dekan blagoslovili dve podobi (sv. Jožefa in sv. Ane), ter tudi v lepi pridigi pomen podob razložili. Preč. gosp. kanonik L. Herg pa so slovesno sv. mešo peli. Naš premožni kmet Alojz Čep, poseben častitelj sv. Jožefa, je to podobo na svoje stroške dal narediti in tukajšnje žene so si oskrbele podobo

sv. Ane. Podobi je izrezal trojički podobar Lav. Perko za 130 fl. Delo je lepo. Vsi gospodje v okolici, kateri so dali kaj delati pri gori omenjenem podobarju, njegovo delo enoglasno hvalijo in tega rojaka priporočujejo. Pisec teh vrst se rad pridruži tej hvali, pristavi ji še samo željo, naj bi se pri enacih naročilih povsodi najprvo na domače umetnike gledalo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar in cesarica prišla sta 24. avgusta v Kromeriž s spremstvom. Župan pozdravil je veličanstvi z ljubeznivim nagovorom ter konečno v češčini izražal radost o tem obisku. Nj. veličanstvi peljali ste se v odprtem vozu v mesto; obila množica zbranega naroda klicala je navdušeno „slava“. Pred grajskimi vrati sipale so deklice cvetlice. V gradu sprejel ji je kardinal. Sijajen pa je bil obhod vseh društev. Ob 5. uri bil je dvorni obed za 50 oseb, katerega so se udeležili nadvojvodi, kardinal, ministri ter civilni in vojaški dostojanstveniki. Ob mraku bilo je mesto krasno razsvitljeno. Češko društvo „Moravan“ in nemško društvo „Concordia“ priredili ste serenado, katera je sijajno izpala. Ko se je cesar prikazal pri oknu, zaorili so več minut trajajoči „slava“, „na zdar“ in „hoch“-klici. V torek dne 25. avgusta se je pripeljal ruski dvorni vlak v Gulin ob 11 $\frac{1}{2}$ uri. Naš svitli cesar pa cesarjevič Rudolf bila sta se mu nasproti peljala, oba v ruskih opravih. Carevna Marija Aleksandrovna in velikoknežinja Marija Pavlovna ste ju smehljaje z okna pozdravili. Cesar in cesarjevič sta se brž podala v ruski dvorni salonski voz, kjer so se vsi pozdravili. V Kromeriž so zatem opoludne dospeli, tam jih je vzprejela cesarica Elizabeta in pa nadvojvoda Karel Ludvik, le-ta je bil v ruski opravi. Cesarici ste se dvekrat poljubili, cesarja sta pa častno kompanijo vojakov pogledala. Med tem je godba svirala rusko himno. V gradu sta jih vzprejela knez Hohenlohe pa grof Hunyady. Ruski carevič prejel je od svitlega cesarja polk ulanov. Gledišna predstava v gradu, kakor tudi sviranje kvarteta na gozdne rogove je jako dopadlo. Naš cesar, v ruski opravi, je spremljal carevno, ruski car pa našo cesarico, in Karel Ludvik velikoknežinjo v veliko dvorano. Veliki knez Nikolaj bil je že v opravi naših ulanov. Car je podelil grofu Taaffeju Aleksandrov Nevski red prve vrste; ministru Orezyju in državnemu tajniku Szögyenyiju red belega orla prve vrste in cesarskemu namestniku grofu Schönbornu Anin red prve vrste; knezu Hohenlohe pa veliki križ Andrejevega reda v briljantih; tudi dvorni igralci dobili so ruska odlikovanja. — Presvitli cesar imenovali so velikega kneza pre-